

Zhuancao Bai
Per Lading
Amagergade 15
1423 København K
Den 22. april 2014.

Vedr. justitsministeriets praksis ved herboende udlændinges køb af fast ejendom.

Det er Justitsministeriets (JMs) opfattelse at herboende udlændinge, som har boet i landet under 5 år, skal have ministeriets tilladelse til at erhverve fast ejendom. Det sker selv om der ikke er klar lovhjemmel til denne praksis. Der er en åbenbar almen interesse i at få klarhed over herboende udlændinges retsstilling i sådanne sager, og om lovligheden af JMs praksis. Vi håber at Folketingets Udvalg for Udlændinge og Integrationspolitik finder det relevant at få afklaret disse spørgsmål.

Det følgende beskriver vores erfaring i forhold til denne problematik. Vi er et dansk/kinesisk par. Den kvindelige og kinesiske halvdel, Baijie, fik opholdstilladelse oktober 2009. December 2013 købte vi en landejendom, hvor vi har til hensigt at bo efter ejendommen er renoveret. Vi ejer hver en halvdel.

Vores advokat mente ikke, at Baijie skulle have tilladelse til at mederhverve denne ejendom, men kontaktede JM alligevel. JM fik, som de bad om, en skriftlig redegørelse. Advokaten skrev klart, at han ikke mente at JMs tilladelse var påkrævet, men det mente JM - uden begrundelse. Ud over at vi, der er berørt af afgørelsen, ikke aner efter hvilket mandat JM forvalter, så er det en overtrædelse af forvaltningsloven ikke at begrunde en afgørelse. I en afledt praksis henviser JM til er erhvervsloven. Der står intet i erhvervsloven om udlændinge, der bor her i landet, sådan som Baijie gør. JMs egen hjemmeside omtaler retsstillingen for personer, der ikke bor her i landet, men ikke for herboende udlændinge.

JM gav Baijie tilladelse på betingelse af at hun tog ophold på ejendommen. For nogen tid siden skrev JM, at de havde konstateret, at Baijie ikke boede på ejendommen, og udbad sig en forklaring. Vi svarede, at der er tale om en ejendom fra 1863 og at den skulle renoveres inden vi tog fast ophold, hvilket vi planlægger at gøre i 2015. JM havde ikke angivet en frist for at tage ophold på ejendommen i første skrivelse. Så kom en meget insinuerende og ubehagelig skrivelse, hvor de truede med at pålægge Baijie at sælge sin andel. De spurgte til en række nærgående forhold: Hvilke ferier hun havde været på og påtænkte at tage, om hun tog danskkurser, om hun havde beskæftigelse osv. Faktisk fremgik svarende på de fleste af disse spørgsmål af vores advokats skrivelse, dvs. forfatteren af dette brev havde tilsyneladende ikke sat sig ind i sagens dokumenter.

Vi kan ikke se andet end at JM har et meget tvivlsomt lovmæssigt grundlag i denne sag, at de overtræder pligten til begrundelse af en afgørelse, og at de på adskillige punkter overtræder regler for god forvaltningsskik (utilstrækkelig angivelse af betingelser, manglende vejledning, ikke behandler sagen individuelt og konkret, sætter sig ikke ordentligt ind i sagen, sætter fælder, samt forfølger en reelt forældet sag, idet krav om at sælge ikke kan effektueres før efter Baijie har opholdt sig i Danmark i 5 år). Spørgsmålet om forvaltningsskik er måske ikke principielt, men giver sammen med den øvrige problematik indtryk af en forvaltningskultur, der ikke fremmer tilliden til danske myndigheder blandt indvandrere. Det fremmer ikke integration.

Med venlig hilsen

Zhuancao "Baijie" Bai og Per Lading